

Polgárjogi Szövetség a Ku-Klux-Klanért...

Tamás Gáspár Miklós: *A MIÉP betiltása: pró és kontra* címmel (szeptember 1.) a gyűlöletkeltés, a holokauszttagadás büntetőjogi szankcionálásának vagy a szólásszabadság alapján való tolerálásának dilemmájáról értekezett. A cikk végkövetkeztetésével egyetértek, néhány megállapítást azonban megkérdőjelezném. „A MIÉP működése alkotmányellenes, beleütközik a párttörvény, az egyesülési törvény és a büntető törvénykönyv legkülönbözőbb paragrafusaihoz, a legfőbb ügyész ezek miatt a cselekmények miatt, amelyek hivatalból üldözendők, a törvényszék előtt bevádolja a Magyar Igazság és Élet Pártját, a Legfelsőbb Bíróság nemigen teheti mást, mint hogy főszerző Csurka István politikai mozgalmát, a liberális és szociális demokraták akár azt is mondhatnák, hogy a lelkiismereti, gondolat- és vallásszabadság a betiltás (feloszlátás) aktusa miatt alig sérült, de ezért a csekély korlátozásért bőven kárpótol az a nyereség, hogy a Magyar Köztársaság törvényhozásából kiszorult az az erő, amely a teljes jogú magyarországi honpolgárok egy részének zaklatására, diszkriminálására, netán üldözésére szólít fel” – írja a szerző. A cikk írója ugyan nem tartaná helyesnek, de jogilag kivitelezhetőnek véli a MIÉP betiltását. Szerintem téved. A csurkai szellemiség iránti averzióm dacára meggyőződésem, hogy a párt betiltása végrehajthatatlan. Ha minden olyan pártot betiltanánk, amely alapötletében ütköző dolgokat javasol, megszűnne a belpolitika hazánkban. Aligha volt ugyanis olyan párt, amelynek egy-két jogszabállyal vált ötletét ne semmisítette volna meg az Alkotmánybíróság. A MIÉP szervezeti felépítése antidemokratikus, tekintélyelvű. De ez még nem ok a feloszlására. A párt diszkriminál: homoszexuálisok nem lehetnek tagjai. Egy kirekesztő, homofób párttól várható-e más? (E téren Hitler toleránsabb volt, hisz a köztudottan meleg Ernst Röhmöt, az SA parancsnokát barátjává fogadta. Röhm bukásában homoszexualitása semmilyen szerepet nem játszott.) De ezért sem lehet őket betiltani. A tagjelölt, akit szexuális orientációja miatt nem vettek fel, perelhet.

Ha a bíróság kötelezi a MIÉP-et a felvételre, a párt eleget tesz a határozatnak, aztán mondvacsinált indokra hivatkozva (pártellenes, bomlasztó magatartás) „szabályszerűen” exkommunikálja a delikvenst. A más okból, de szintén jogellenesen kizárt Szabó Lukáccsal is ez történt. A Btk.-ra hivatkozva akkor lehetne egy pártot betiltani, ha vezetői a demokratikus államrend erőszkos megdöntésére szövetkeznek. Én nem tudok MIÉP-es rohamosztagok és fegyverraktárak létezéséről. Ha TGM igen, kötelessége feljelentést tenni. Ha a párt valamely tagja bombát dobna egy zsinagógára, akkor az illetőt felkutatnák, őrizetbe vennék, és nagyon helyesen sokévi börtönre ítélnék. Ez esetben Csurka valószínűleg elhatárolná magát hívének tetteitől, és ha nem bizonyítható, hogy a pártközpont tudott a merényletről, akkor ennek alapján sem lehet a pártot betiltani.

Amellett egy párt jogi megszűnése nem jelenti eszmei kimúlását. A tagok más néven, látszólag mérsékeltabb dokumentált célokkal új pártot alapítanak. Ezt megtehetnék, hisz a bíróság egy konkrét pártot tiltott be, az extagok állampolgári jogait nem korlátozta. A vadonatúj párt pedig hogy, hogy nem, épp a volt MIÉP-es képviselőket indítaná a következő választáson. Ha ezt is megtiltják nekik, akkor beépülnek más jobboldali pártokba, ahogy régen az illegális kommunisták a demokratikus baloldali pártokba. Így lennének trójai falóban megbújó kriptofasisztáink.

„MIÉP-szerű párt létrehozását (értelmezésben) az 1946-i párizsi békeszerződés is tiltja, amely hazánkban becikkelyezett, hatályos törvény” – szögezi le TGM. A valóság szerint ennél árnyaltabb. Az 1947. február 10-én (és nem 1946-ban) aláírt párizsi békeszerződés valóban tiltja az antidemokratikus, fasisztoid, revizionista, irredenta pártok alapítását. Csurka pártja ilyen. De a véleménynyilvánítási szabadság jegyében a MIÉP tagságának is joga van kifejtetni nézeteit. A határok erőszakos revízióját valóban tiltja a nemzetközi jog. Békés megváltoztatásukat azonban nem. A párizsi békeszerződésnél frissebb diplomáciai okirat a helsinki záróokmány, amely megengedi a

status quo vértelen korrekcióját. De ha nem engednek, akkor sem tilthatnánk meg a MIÉP-szimpatizánsoknak, hogy a jelenlegi államhatár békés megváltoztatását tiltó szerződések eltörlését követeljük. Ami valóban tilalmas, az a háborús uszítás. Hogy a különbséget plasztikus érzékeltessem: Magyarországon jelenleg törvény írja elő a hadkötelezettséget, és jogszabály szüntette meg a halálbüntetést. De semmiféle paragrafus nem tiltja a sarkonanaság eltörléséért vagy a halálbüntetés bevezetéséért küzdő szervezetek demonstrációit, aláírásgyűjtéseit. Az életfogytos rabok önbíráskodó meggyilkolása, a kiskatonák dezertálásra való felbujtása viszont már büntetendő. Antidemokratikus törekvések vádjával az 1991-es moszkvai KGB-puccsot üdvözlő Munkáspártot és a féregirtó sztárügyvéd FKGP-jét is illegálításba lehetne küldeni. Nem érthetek tehát egyet azzal, hogy a MIÉP betiltásához „elégességek jelenleg is hatályos törvényeink, beleértve az alkotmányt és a honosított nemzetközi jogot”.

Teljes szívemből egyetértek viszont TGM-nek az önkényuralmi jelképeket kriminalizáló jogszabály iránti fenntartásaival. Ugyanazért tartom értelmetlennek, feleslegesnek és szükségtelennek a Soát tagadó, a zsidó világ összeesküvést propagáló elleni rendőri intézkedést, amiért nem támogatom az „önkényuralmi jelképek” betiltását sem. Ez ugyanis csak tüneti kezelés. Sokkal veszélyesebb egy kör, ha rejtőzködik. Ha vannak olyan emberek, akik büszkén viselik a horogkeresztet, akkor legalább tudjuk, kik azok. A szvasztikát le lehet tetetni velük, de attól még ugyanúgy nációk maradnak. Egy Szabó Albert menetelő, karlendítő csapata látható, megfigyelhető, könnyen szemmel tartható. Egy igazán fanatikus rasszista, ha pártját betiltják, illegálításba vonul. Ha nincs lehetősége vélt igazságát a polgári demokrácia eszközeivel (bejelentett tüntetés, röpcédulák, újságkiadás, pártalapítás, jelöltállítás) terjesztetni, valószínűleg az őt kriminalizáló rend elleni harcot választja (konnspiráció, terrorista merényletek). Akik ezt nem vállalnák, azok sem válna-

nak demokratává. Kódoznak mondanivalójukat, beépülnek más jobboldali pártokba. Azt hiszem, a Soá megtörténte triviális dolog, ami nem szorul büntetőjogi megerősítésre. A világtörténelem egyik legnagyobb genocídiumának tagadói a tárgyalóteremben sokkal nagyobb publicitáshoz jutnának, mint ha válaszra se méltatnánk őket. Tudományfilozófiai és szociálpszichológiai értelemben is aggályos lenne a dolog. Egy megalapozatlan állítást a tények hitelesen cáfolnak. Ha meghirdetőjét börtönbe zárjuk, Galilei vagy Giordano Bruno szerepében tetszeleghet. Sok ember fejében kezdene el motoszkálni: lehet, hogy mégiscsak nekik van igazuk, ha pusztán a kételkedésért üldözik őket. A kételkedés és a véleménynyilvánítás szabadsága azokat is megilleti, akik nyilvánvaló tényekben kételkednek, obszcnak vagy undorító megjegyzéseket tesznek.

A nyolcvanas évek elején az Amerikai Polgárjogi Szövetség tiltakozott a rasszista eszmeiség ottani képviselőinek betiltása ellen. „Az alabamai Chickasawban a szövetség ügyvédje – történetesen néger – közbenjárta a hatóságoknál azért, hogy engedélyezzék a Klu-Klux-Klan helyi felvonulását. Pedig a horogkeresztesek és a fehér csuklyások nemcsak a néger, és a zsidók, hanem az Amerikai Polgárjogi Szövetségnek a tagjaihoz hasonló rohadt liberálisok ellen is uszítanak. Csakhogy szabad országban mindenkinek joga van tüntetni. A fasisztáknak is.” (Kulcsár István: *Legország. New York-i levelek*) Ezért összegegyeztetetlen a demokrácia normarendszerével **Eörsi Istvánnak** a MIÉP betiltását szorgalmazó cikk (*A söpredék buzgósa*, szeptember 8.). Inkább a költővel értek egyet, Heltai Jenővel, aki Szabadság című versében 1945-ben ezt írta:

„Tudd meg: szabad csak az, akit
Szó nem butít, fény nem vakít,
Se rang, se kincs nem veszteget meg,
Nyíltan gyűlölhetsz, átkozhat, szerethetsz.
A látszatot lenézi, meg nem óvja,
Nincs letagadni, titkolni valója.”

Papp László Tamás
újságíró